

Vélemény

DÉNES
FERENC

SPORTKÖZGAZDÁSZ

SZOLIDARITÁS

A sport azért is annyira népszerű a világban, mert sajátos kifejezési eszközeivel általános és egyetemes emberi értékeket szólít meg bennünk. A testmozgáshoz kapcsolódó katartikus élmények, a küzdelem és megnyugvás, a győzelem eufóriája és a vereség elviselése, a szórakozásban lelt öröm vagy éppen a sportdrámákban felismert tanulságok is mind-mind többé, jobba tesznek minket.

Ezen értékek között kitüntetett szereppel tekintünk a szolidaritásra. Míg a sport általános értékei többnyire a játékok jellegéből, a sport természetéből fakadnak, addig az együttérzés tudatos értékválasztás. A súlyos sérülést szenvedő mellett térdelve imádkozó (amerikai) futballista vagy a londoni aranyérem másolatát elhunyt versenytársa családjának ajándékozó (magyar) úszó kiállása mindegyikünket megráz és felemel, de még egy azonnali ápolást lehetővé tevő, oldalvonalon túlra rügött labda is tapsra ragadtat minket. Erre a sportemberi magatartásra, az együttérzésre most nagy szüksége van a magyar társadalomnak. Már csak azért is, mert miközben 2010 óta százával épülnek közpénzből a sportpályák, tucatjával uszodák, sport- és jégcsarnokok, és a felhúzott két elit stadion után alapozzák már a tizmilliárdokat felemésztő többit is, addig fontos társadalmi szférának jut arányaiban, reálértékben vagy éppen abszolút összegben is kevesebb. A társadalmi feszültségekről, a sokfrontos szabadságharc veszteségeiről nem a sport tehet, mint ahogy a szegénység leküzdése sem közvetlen feladata, de többek között az egészségügyi problémák, a szenvedélybetegségek

megelőzése s gyógyítása, a társadalmi felemelkedés lehetőségének megteremtése, a nevelés vagy éppen a demokratikus értékek elsajátítása, a tanulásban és a munkaerőpiacon jól használható képességek fejlesztése terén éppenséggel nagyon is sokat tehet. Tehát lehet és kell is hitelesen érvelni a sport fontossága és fejlesztésének szükségessége mellett.

De hogyan lehet hitelesnek lenni, ha például – nyilvánvaló közigazgatási

Hitelesség

„A hitelességhez tisztességesnek kell lenni, érzékenynek a társadalmi problémák iránt, és magas minőséggel végezni dolgát hivatásos sportolónak, sportvezetőnek, politikusnak.”

böszmeségből – éppen a szociális és gyermekvédelmi, gyermekjóléti feladatellátás költségvetési sorról akarják kiegészíteni a kimagasló sporteredmények jutalmazását, vagy ha kispályás haveroknak juttatnak jól fizető minisztériumi állásokat, ha a sportszövetségek tevékenységét kivonják az információs szabadságról szóló törvény hatálya alól – hogy a társasági és osztalékadón keresztüli sporttámogatás csodáiról már ne is beszéljünk...

A hitelességhez tisztességesnek kell lenni, érzékenynek a társadalmi problémák iránt, és magas minőséggel végezni dolgát hivatásos sportolónak, sportvezetőnek, politikusnak. Csak így válnak társadalmilag elfogadhatóvá a sportfejlesztések, szerezhető meg az az elengedhetetlen bizalom például ahhoz, hogy meggyőzze a sportvezetés a társadalmat arról, ha valóban kedvezők a feltételek, és hosszú távon is haszonnal kecsegtet, tehát érdemes vállalni az áldozatokat egy magyar nyári olimpiai rendezés sikeres pályázatához és majdani megvalósításához.

A dolgok természete szerint változnak a trendek, előbb-utóbb a magyar sport számára is vége lesz a mostani tündérmesének. Ha szerencsénk van, akkor ésszerű (piaci) logika mentén kerül sor a korrekcióra, ha nincs, akkor mint megannyi Bastille fognak emelkedni a stadionok, hogy jelképei legyenek a kezeletlen társadalmi feszültségeknek. És akkor ki lesz majd szolidáris a sporttal?